
Planoucí eukalypty

Milá slečno Scottsdaleová,

přehodnotil jsem svou zodpovědnost vůči rodinám horníků, kteří zahynuli při nedávné nehodě v dole. Přestože nehodu považuji za nešťastnou shodu okolností, musím se chopit své morální povinnosti. Proto bych Vás rád dnes večer pozval do Martindale Hallu, abychom mohli prodiskutovat případnou finanční kompenzaci. Kočí na Vás počká.

*S úctou
Ebenezer Mason*

„Nešťastná náhoda!“ soptila Abbey a vzápětí vzkaz roztrhala na kusy.

Kočí ji sledoval s kamenným výrazem. „Pokud změníte názor, budu v hostinci U Horníka,“ řekl. „Ale jen do půl sedmé.“ S tím se otočil a odešel.

„Klidně si tam můžete sedět třeba celý týden,“ zavolala za ním.

Zaslechla to Vera, která právě hovořila s Abbeyinou sousedkou. Došla k ní.

„Nebyl to kočí pana Masona?“

Rozčileně přikývla. „Myslí si, že mi nějaká kompenzace může otce nahradit,“ soptila. „Měl tu drzost, že mi na hřbitově v den pohřbu nabídnul tři libry. Je tak arogantní, nezodpovědný, lakomý hamoun...“

„Abbey,“ přerušila ji Vera, „jestli ti nabízí kompenzaci, nemůžeš ji přece odmítnout.“

Abbey ale chtěla peníze na pohřeb, ne pro sebe. „Jak bych si za život svého otce mohla vzít peníze? To přece není správné.“

„Vím, že ti ho peníze nevrátí, ale nepodařilo se ti sehnat práci, nemám pravdu?“

„Ne, a je to jeho vina. Určitě všem ve městě nařídil, aby mě nepřijímali.“

Veře to připadalo nepravděpodobné. Usoudila, že dívku příliš ovlivňuje žal. „Jestli si od něj nevezmeš peníze, budeš trpět hladu, ba co hůř, nakonec skončíš jako... prostitutka.“

Zalapala po dechu. „To nikdy! Jak můžeš něco takového říct?“

„Nejedna dívka musela nakonec prodávat své tělo, aby neumřela hladu nebo si udržela střechu nad hlavou,“ řekla Vera tiše. Tuhle pokořující vzpomínku pohřbila hodně hluboko. „Nebuď hloupá a ber, dokud dávají. Hrdost a vzdor tě nenakrmí.“

Abbey musela přes všechno rozčilení uznat, že Vera má pravdu. Měla by si vzít Ebenezery peníze, navíc by mohl něco poslat i pro Amy a Emily.

Spolkla hrdost a vyrazila do hostince, aby oznámila kočímu, že s ním pojede, pokud ji potom odveze zpátky domů. Nezdálo se, že by ho to překvapilo. Slíbil, že ji odveze zpět do Burry. Vzápětí už byli na cestě.

Ebenezery přepychový kočár kodrcal po prašných cestách, Abbey seděla uvnitř a hleděla z okna. Odpolední stíny se dloužily, začínalo se ochlazovat, ona však vůbec nevnímala čas. Myslela na to, jak se její otec těšil, že tuhle cestu podniknou spolu, než jim neštěstí v dole navždy změnilo život.

Když kočí konečně zastavil, aby otevřel černou tepanou bránu, za níž ležel Martindale Hall, měla už zase na krajíčku a litovala svého rozhodnutí. Pokračovali v jízdě na pozemku sídla, minuli remízu a obrovské stáje, a Abbey zůstala oněmělá úžasem. Ještě nikdy neviděla tak velkolepou remízu. Byla z pískovce, obklopená datlovými palmami.

Příjezdová cesta se stáčela doleva, pak doprava a mírně vzhůru do kopce. Abbey zatajila dech a čekala, až se objeví hlavní dům. Když kočár zastavil, vyhlédla ven. Čekala velké sídlo, opravdu velkolepé, ale skutečnost překonala všechny její představy.

Martindale Hall stál na pahorku, byla to čtvercová jednopodlažní stavba v georgiánském slohu. V průčelí bylo zasazeno osm oken s okenicemi v obou podlažích, jedno půlkruhové pak nad dvoukřídlymi dveřmi, k nimž vedlo šestnáct schodů. Po obou stranách prvního schodu stál pilíř s lucernou.

Kočí Abbey otevřel dveře, aby mohla vystoupit. Zvedla hlavu a zjistila, že dům má plochou střechu s ozdobnou balustrádou kolem dokola. Otočila se a rozhlédla. Dům obklopoval rozlehlý trávník, v houstnoucím přítmí ještě rozeznala kriketové hřiště a za ním stovky akru travnaté plochy a stromů.

„Tudy, slečno Scottsdaleová,“ řekl kočí nepřátelsky. Stoupala po schodech ke vchodu s hlavou sklopenou. U dveří sebrala odvalu, ale než mohla zaklepat, otevřel jí komorník, vysoký muž s prošedivělými vlasy a tmavým knírem.

„Slečna Scottsdaleová?“ řekl barytonem s anglickým přízvukem.

„Ano,“ odpověděla pokorně. Najednou byla velmi nervózní z toho, že jí čeká schůzka s Ebenezrem v tak impozantním domě.

„Já jsem Winston. Pojdte dál, prosím, pán vás očekává.“

Napadlo ji, jak mohl vědět, že přijde, pak si ale vzpomněla, jak se na ni díval na hřbitově. Byl zvyklý prosadit svou.

Otočila se ke kočímu. „Počkáte na mě...“ Už za ní nestál. Vzápětí zahlédla, jak kočár odjíždí. „Počkejte!“ vykřikla.

„Alfie jen veze kočár do remízy, slečno.“

„Ale on říkal, že na mě počká a odveze domů,“ namítla.

Winston se zatvářil pobaveně. „Skutečně? O tom rozhodne pán.“

Její nervozita vzrostla, když ji vedl mramorovou chodbou, která ústila do majestátní haly se skleněnou kupolí a parketami. Po obou stranách z ní stoupalo velkolepé schodiště nahoru do poschodí. Abbey doslova oněměla.

„Pán čeká v jídelně,“ oznámil Winston. „Tudy, prosím.“

Nechápala, proč v jídelně, ale následovala ho. Ebenezer seděl na vzdálenějším konci velkého stolu, obklopeného dvanácti čalouněnými židlemi s vysokými opěradly. Podrážděně si všimla, že je prostřeno pro dva.

Majitel dolu vstal, aby ji přivítal. „Dobrý den, slečno Scottsdaleová, děkuji, že jste přišla.“ Pomyslel si, že vypadá naprosto úchvatně, a pocítil záchvěv vzrušení.

Abbey chtěla odseknout, že neměla na vybranou, ale na to byla příliš hrdá. „Nedělám to ráda,“ řekla nahlas.

Ebenezer nehnul brvou. „Dala byste si před večeří něco k pití? Dovolil jsem si vám nalít sklenku svého nejlepšího vína.“

Cítila lahodnou vůni a v břiše jí hlasitě zakručelo. Už si ani nevzpomínala, kdy jedla naposledy, ale to by raději polykala střepy, než večeřela s ním. „Nepřišla jsem s vámi povečeřet, pane Masone. Jen probrat kompenzaci,“ prohlásila důstojně.

Zvláště se usmál. „Já vím, moje milá,“ řekl a odtáhl jí židli. „Ale je čas večeře a všichni musíme jíst.“

Rozčilovalo ji, jak jí manipuluje. „Snad nečekáte, že s vámi budu večeřet, když si myslím, že jste zavinil smrt mého otce?“

Jeho zelené oči na okamžik ztvrdly. „Jak si přejete,“ řekl s trpělivostí, kterou necítil. „Každopádně se snad posadíte, abychom to mohli probrat v klidu, ne?“

Zaslechla v tom náznak výhrůžky. „Dobře,“ připustila a v duchu si umiňovala, že jakmile tu věc uzavřou, co nejrychleji odsud uteče.

Ebenezer k ní přistoupil a podal jí sklenku vína. Rubínová tekutina se leskla ve světle svící. Abbey se napila v naději, že jí víno vlije do žil trochu kuráže. Bylo poněkud trpké, ale záhy cítila, jak se jí po těle šíří příjemné teplo. Údy jí ztěžkly. Ebenezer začal mluvit o svém domě, vykládal, že stěny z manoorského pískovce jsou v některých místech metr silné, a že stavitele, který jej vybudoval, přivezli až z Anglie. Ale náhle se jí jeho hlas začal vzdalovat.

„Děje se něco, milá slečno?“ zaslechla ho ptát se o něco později. Otočila se na něj, ale zdálo se jí, že je nekonečně daleko. Vedle sebe spatřila jiného muže, který vypadal jako kněz.

„Kdo jste?“ zeptala se. Její hlas zněl divně. Nedostala odpověď, ale Ebenezer se usmíval. Nebyl to přátelivý úsměv a jí najednou došlo, že je v nebezpečí.

Kapitola 4

O mnoho hodin později ji probudil pronikavý výkřik. Viděla rozmazaně, ale rozeznala obrys někoho, kdo od ní utíkal pryč. Dezorientovaně se snažila trochu vzpamatovat a přijít na to, kde je. Zjistila, že neleží doma na podlaze, kde obvykle spávala na slamníku, ale na něčem mnohem měkčím. Postupně si začala uvědomovat, že je to velká postel s nebesy. Na sobě měla neznámou noční košili. V ústech jí vyprahlo, bolela ji hlava. Když si uvědomila, že místnost nepoznává, zachvátila ji panika. Navíc někde v dálce slyšela hysterický křik.

Otočila se k oknu. Těžké závěsy byly sice roztažené, ale okenice zavřené, takže v pokoji vládlo přitímní. I tak ale poznala, že venku už je světlo. Naposledy si vybavovala, jak vešla do jídelny, kde na ni čekal Ebenezer Mason.

Otočila hlavu na měkkém polštáři a nechápavě zamžikala.

„Tati?“ podivila se. „Tati, jsi to ty?“

Jejich zemljanka měla jen dvě „místnosti“, ale od sebe je nic nedělilo. Otec spával na matraci opodál, přesto nechápala, kde se tu vzal. Bylo snad posledních několik dnů jen zlý sen a otec je naživu?

Natáhla ruku, aby se ho dotkla, přesvědčila se, že je to on. Vzápětí vytréštila oči. Pochopila, že vedle ní leží Ebenezer. Zděšeně ucukla. Tentokrát vykřikla ona.

Okamžitě vyskočila z postele, nohy se pod ní podlamovaly. V tom šoku jako by se konečně vzpamatovala. Čekala, že Ebenezer otevře oči, ale on spal. Ke své hrůze zjistila, že je pod noční košilí nahý. Rozhlédla se a objevila své věci na židli. Popadla šaty a přitiskla je k sobě, aby se zakryla.

„Co jste to udělal?“ oslovila ho se slzami na krajíčku. „Probudte se a odpovězte mi. Jak jsem se dostala do... vaší postele?“ Snažila se rozpomenout, ale od chvíle v jídelně si nepamatovala vůbec nic. Bylo zřejmé, že ji Ebenezer zneužil. Když si představila, jak ji svléká... Br!

Polila ji hanba, pokoreň a znechucení, začala naprázdno dávit. V ústech měla nezvyklou hořkou pachut.

Usilovně se snažila vybavit si alespoň něco. Nebo se jí to opravdu jen zdá? Kéž by se jen dokázala vzpamatovat!

Náhle se rozlétly dveře a dovnitř vpadla mladá služebná se starší ženou v závěsu. Minuly Abbey, jako by tu vůbec nebyla. Vypadaly rozčileně, přihnaly se k posteli a začaly Ebenezera prohlížet. Služebná hystericky naříkala. Abbey si uvědomila, že to předtím musela křičet ona.

„Co mi ten zatracený mizera udělal?“ chtěla vědět a slzy už se nedaly zadržet.

Starší žena se otočila k ní. „Co jste vy udělala pánovi?“ obvinila ji.

„Co jsem *já* udělala?“ užasla. Nechápala, že s ní vůbec necítí. Jistě je to všechno jenom noční můra. Musí být. „Pozval mě sem,“ vykoktala. „Já... věděla jsem, že sem nemám chodit. Sliboval, že si promluvíme o kompenzaci. Dal mi nějaké víno... a víc už si nepamatuji.“

„Zabila svého manžela,“ naříkala mladá služebná. Vzápětí vyběhla z pokoje.

„*Manžela?* Není to můj manžel!“ protestovala zaskočeně. „A proč říkáte, že jsem ho zabila?“

„Samozřejmě že je to váš manžel,“ obořila se na ni starší služebná. „Včera večer jste si ho vzala!“ Popadla Abbey za levou ruku a ukázala na lesklý snubní prsten, který měla na prsteníku. „A pán byl včera večer v pořádku a teď je... mrtvý. Musela jste ho zabít.“

Abbey na ni chvíli jen nevěřičně zírala. Tohle přece nemůže být pravda, myslela si. Rozběhla se k posteli a pořádně si Ebenezera prohlédla. „Vstávejte!“ rozkřikla se na něj a zatřásla jím.

„Jako by to už nestačilo,“ zvolala služebná a odstrčila ji. „Pryč od našeho pána!“

„Není mrtvý,“ protestovala Abbey. „Nemůže být.“

„Je a zabila jste ho vy!“

„To není pravda. Já ani nevěděla, že leží vedle mě, dokud jsem se neprobudila.“

„Oblečte se a okamžitě opusťte tuhle místnost,“ rozhořčila se služka a zamířila ke dveřím.

„Já přece nic neudělala. Ani nevím, co se stalo, ale nedokážu nikomu ublížit, dokonce ani jemu. Musíte mi věřit.“

Žena jí zahrozila prstem před nosem. „Okamžitě odsud odejděte, nebo toho budete litovat.“

Vzápětí se vyřítila z místnosti a začala se shánět po komorníkovi. Abbey se rychle oblékla, přitom nespouštěla Ebenezera z očí pro případ, že by se přece jen probudil. Ve chvíli, kdy do pokoje vešel komorník se služebnou v patách, už se obouvala. Seděla na židli za dveřmi, takže si jí hned nevšimli.

Winston pánovi zkontroloval pulz a prohlásil ho s jistotou za mrtvého, zřejmě už několik hodin. Abbey se otrásla. Z toho, že ležela tak dlouho vedle mrtvoly, jí mrazilo.